

Latinamerika, hvis lande, der i forvejen har et gigantisk udslip, fortsætter med at øge det og kun gennem såkaldt kreativ bogføring camouflerer det ved at opkøbe varm luft i eksempelvis de tidligere sovjetunionslande.

Det er vigtigt for os for at få udviklingslandene med for at vise, at vi er troværdige. Kun ved at være troværdige kan vi lykkes med det, som er helt afgørende for successen af hele eksercitsen, hele øvelsen, nemlig at få lande som Kina, Indien, Brasilien osv. med. Dem får vi kun med, hvis vi selv er troværdige.

Mange af de spørgsmål, vi skal forhandle, vil ikke kunne løses umiddelbart i Buenos Aires, og det er baggrunden for, at EU vil bringe det forslag på bane, at der i Buenos Aires vedtages en handlingsplan, som tydeligt og klart beskriver, hvad der mangler at blive taget stilling til, så alle har en fælles opfattelse af indholdet og tidsrammen for løsningen af problemerne. Kun derved kan den enighed og det politiske momentum, som EU medvirkede til, og som førte til vedtagelse af Kyoto-protokollen, fastholdes og udbygges i Buenos Aires.

Et hovedemne i Buenos Aires vil blive – jeg var kort inde på det før – Kyoto-protokollens fleksible mekanismer. Jeg tænker her på såkaldt joint implementation, jeg tænker på kvotehandel eller handel med udledningstilladelser, og jeg tænker på den særlige mekanisme for projekter i udviklingslandene, også kaldet CDM, clean development mechanism, samt det særlige CO₂-optag i skovene.

Den største udfordring er at sikre, at brugen af mekanismerne sker efter klare og gennemskuelige retningslinjer, der sikrer, at der sker reelle reduktioner i den virkelige verden og ikke kun i de kreative revisorers opgørelser.

Fælles for joint implementation og kvotehandelen er, at udledningsrettighederne i princippet overføres mellem de industrialiserede lande og dermed blot giver en ændret fordeling, når det drejer sig om opfyldelsen af den samlede målsætning om reduktionen på de 5,2 pct., men clean development mechanism jo er en mekanisme uden aftalte grænser for joint implementation-projekter i udviklingslandene, som i hvert fald teoretisk set kan føre til en samlet stigning i udledningerne i forhold til de industrialiserede lande.

Det er et vanskeligt punkt, men vi er selvfølgelig positive, hvis der i clean development mechanism ligger en tilskyndelse for landene til at sætte additionelle – det er nogle forfærdelige

ord, de her, men det vil sige ekstra – penge af til at gennemføre disse projekter, og hvis det drejer sig om renere teknologi, hvis det drejer sig om vedvarende energi, så er vi selvfølgelig meget, meget positive.

En yderligere mekanisme er spørgsmålet om optag af kulstof i nyplantede skove – blandt de indviede kaldes det med et engelsk ord sinks – s-i-n-k-s – sinks. Jeg forventer ikke, at dette emne for alvor vil blive drøftet, før FN's klimapanel i år 2000 er færdigt med en større redegørelse for, hvordan protokollens tekst på dette punkt kan omsættes i praksis.

Det er EU's og Danmarks klare og vigtigste målsætning, at det præciseres, at mekanismerne skal være et supplement til de nationale klimatiltag, og at dette sikres ved at fastsætte et loft over, hvor meget de må bidrage med.

Det er meget tilfredsstillende, at vi på rådsmødet den 6. oktober blev enige om, at de nationale tiltag skal levere hovedparten af reduktionerne, hvilket efter min opfattelse vil sige mindst halvdelen, og blev enige om, at loftet skal defineres såvel kvalitativt som kvantitativt – det kvalitative f.eks. i form af en minimumsliste over initiativer, der skal være iværksat nationalt, før de fleksible mekanismer kan tages i brug. For CDM vil det nok være nødvendigt med nogle særlige begrænsninger i form af et særligt loft over anvendelsen, som jeg var inde på det før.

Skellet mellem industrilandene og udviklingslandene viser sig klart i spørgsmålet om konventionens tilstrækkelighed. EU og resten af de industrialiserede lande finder, det er afgørende, at i hvert fald nogle udviklingslande påtager sig at begrænse væksten i deres udledninger efter den første budgetperiode, der udløber i 2012. Det vil naturligvis kræve overførsel af både teknologiske og finansielle ressourcer til udviklingslandene, som det jo netop er indeholdt i klimakonventionen.

Fra vores side vil betydningen af dialogen med udviklingslandene blive understreget. Det er den eneste vej til at sikre global deltagelse i begrænsningerne af klimaændringerne og muliggøre, at de nationale udspil på lang sigt nærmer sig hinanden, f.eks. regnet pr. indbygger.

For at imødegå udviklingslandene og forhindre blokeringer bør handlingsplanerne også omfatte emner, som har udviklingslandenes særlige interesse, og vi bør på dette punkt imødegå – om jeg så må sige – nye svindelmuligheder, nye muligheder for at undgå ens